

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ἑδ. Ἑρμοῦ—261

ΑΙ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Νεανίας τις, κληρονόμος μεγίστης περιουσίας μόλις συμπληρώσας τὸ εικοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἀναλαβὼν τὴν διαχείρισιν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, περιδιαβάζων μόνος εἰς τινα διασταύρωσιν τῆς συνοικίας τοῦ Temple ἐν Παρισίοις, προσήλωσε τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ἐκθεμάτων ἀποθήκης ἐν ἧ ἐπωλοῦντο διάφορα περίεργα εἶδη. Τὴν προσοχὴν του ἐφείλκυσαν δύο εἰκόνες τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ προφανῶς ἔργα τῆς αὐτῆς γραφίδος.

Ἡ πρώτη παρίστα τὸ ἐσωτερικὸν πενιχροῦ δωματίου διεσκευασμένου διὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπλότητος.

Μία γυνὴ χήρας ἐνδύματα φέρουσα ἦτο γονυκλιῆς ἐνώπιον ἀνδρὸς σοβαροῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ φυσιογνωμία ἐξέφραζε τὴν πραότητα· ἐφαίνετο ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἵνα ἐγείρῃ τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας οἱ κάθυγροι ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ ἡμίκλειστον στόμα ἐξέφραζον τὴν εὐγνωμοσύνην, παῖδες δὲ σιωπῶντο περὶ αὐτὴν καὶ αἱ μικραὶ τῶν χεῖρες ὑψοῦντο πρὸς τὸν ξένον ὡς ἵνα εὐχαριστήσωσιν αὐτόν.

Ἡ ἄλλη εἰκὼν παρίστανεν ἔρημον ὁδὸν, οἰκίαν ἐρειπωμένην ἧς ἡ θύρα ἦν κεκλεισμένη· ἐφ' ἑνὸς δὲ ἀθλίου ἀχυροστρώματος γυνὴ ὠχρὰ, κάτισχνος, καὶ ραχένδυτος, ἐσφιγκεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θηλάζον βρέφος, καὶ ὕψου πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ξηρὸν βλέμμα ἔνθα ἐξέφραζε τὴν ὀδυρμυτέρα ἀπελπισία. Τρία τέκνα ὦν ἐν ἀσθενῆς ἔκειτο ἐπὶ λίθου πλησίον τῆς μητρὸς του, ὑπεράνω δὲ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνεγινώσκητο «Δωμάτιον πρὸς ἐνοικίασιν.»

Αἱ λέξεις αὐτὰ ἐξήγουν εἰς τὸν νεανίαν μας τὴν ἐνοίαν τῶν δύο εἰκόνων· αἱ ἰδέαι του ὅμως συνεχέοντο τὸσον ζωηρῶς ἐν τῷ πνεύματι ὥστε μετὰ κόπου ἠδύνατο νὰ τὰς ἀκολουθῇ. «Ἐκεῖ, εἶπε ἐπαναφέρον τὰ βλέμματα του εἰς τὴν πρῶτην εἰκόνα, ἐκεῖ εἶναι εἰς ἀνὴρ συμπαθῆς· ἀναμφιβόλως ἡ χήρα αὕτη τῆς ὁποίας ἡ

φυσιογνωμία ἐκφράζει τὸσον καλὰ τὴν θλίψιν, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, εὐχαριστεῖ αὐτὸν διὰ τὸ ἄσυλον ὅπερ τῇ χορηγεῖ. Τὰ τέκνα χωρὶς νὰ ἐννοῶσι πολὺ τὸ καθιστῶν τὴν μητέρα τῶν τὸσον περιχαρῆ αἴτιον, φαίνονται συμμεριζόμενα τὴν χαρὰν τῆς. Ἐκεῖ, ἀπ' ἐναντίας, εἶπεν ὁ νεανίας στρεφόμενος πρὸς τὴν δευτέραν εἰκόνα, εἶναι μία μήτηρ διωχθεῖσα νύκτωρ μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς, ἐκ τοῦ ἀσύλου ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐκρυπτε τὴν δυστυχίαν τῆς· ὅπισθεν τῆς κλεισθείσης αὐτῆς θύρας ὑπάρχει ἄνθρωπος τοῦ ὁποῦ ἡ καρδιά ἀπρόσιτος· εἰς τὸν οἶκτον εἶναι κωφὴ πρὸς τὰς κραυγὰς τῶν δυστυχῶν· Θεέ μου, πόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι κακός! εἶπε καθ' ἑαυτόν, λαμβάνει παρὰ Σοῦ τόσα ἀγαθὰ καὶ εἶναι ἀνηλεής. Ὅποιον μάθημα!»

Εἰσῆλθεν εὐθὺς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἔμπορον:—Πόσον αἱ δύο αὐταὶ εἰκόνες; ἠρώτησε.—500 φράγκα ἐκάστη, κύριε.—Εἶναι πολὺ ἀκριβαί· δὲν εἶναι σημειωμένοι μὲ κανέν ἐγνωσμένον ὄνομα.—Εἶναι ἀληθῆς, κύριε ἀπεκρίθη ὁ πωλητής, οὐχ' ἦττον ὅμως δὲν ἐξῆλθον καὶ ἀπὸ χεῖρας ἀπειρῶν καὶ ἔπειτα, ἐάν ἐγνωρίζατε, κύριε, τὴν ἱστορίαν τῶν δύο τούτων εἰκόνων, δὲν ἠθέλατε τὰς εὔρει ἀκριβάς.—Α!, εἶπεν ὁ νεανίας, συνδέεται λοιπὸν καμμία ἐνδιαφέρουσα διήγησις μὲ αὐτὰ τὰ πανία;—Μάλιστα κύριε!—λοιπὸν, ἔλθετε παρακαλῶ αὐρίον νὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸν οἶκον μου· θὰ μοὶ διηγηθῆτε τὴν ἱστορίαν καὶ ἂν μοὶ ἀρέσῃ θὰ ἀγοράσω τὰς δύο εἰκόνας.

Τῇ ἐπαύριον ὁ νεανίας περιέμενε ἀνυπομόμως τὴν ἀφίξιν τοῦ ἔμπορου, ὅστις τέλος ἀφίκετο· ὁ νεανίας παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθίσῃ ἀπέναντί του εἰς τράπεζαν ἀφθόνως παρεσκευασμένην. Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ ἔμπορος ἤρξατο οὕτω τὴν διήγησίν του. «Πρὸ δύο περιόπου ἐτῶν ἐγένετο δημοπρασία ἐν τινὶ πλουσίῳ οἴκῳ τοῦ προαστίου Ἀγίου Γερμανίου ἔνθα μετέβη. Μεταξὺ τῶν εἰς πώλησιν ἀντικειμένων ὑπῆρχον αἱ δύο αὐταὶ εἰκόνες, αἵτινες μοὶ ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν διὰ

τε την σύνθεσιν αὐτῶν καὶ τὴν ὡραίαν ἐργασίαν. Τὰς ἠγόρασα λοιπὸν καὶ ἀφιχθεὶς εἰς τὸν οἶκον μου, καὶ ἐξετάζων αὐτάς μετὰ προσοχῆς εὐρον ὄπισθεν τῆς μιᾶς εἰκόνας προσδεδεμένον κυλινδρικῶς χαρτίον, ὅπερ περιείχε διήγησιν τῆς ὁποίας συγκινητικότεραν δὲν εἶχον ἀναγνώσει ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου. ἤθελα σὰς φέροι τὸ χειρόγραφον ἂν δὲν εἶχε κατ' ἐμὴν μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐγγράφων εἰς πυρκαϊάν τινα τῆς ὁποίας ὑπῆρξαμεν θύματα πρὸ ἐνὸς περιήπου ἔτους· ἀλλὰ τὸ ἀνέγνωσα τόσον συχνά ὥστε τὸ ἐνθυμούμαι σχεδὸν λέξιν πρὸς λέξιν. Ἴδου αὕτη διηγουμένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ γραφέως τῶν εἰκόνων.

«Κατόκησα πολὺν καιρὸν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Σαιν-Μερρι ἐν μιᾷ τῶν ἀχανῶν αὐτῶν οἰκιῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἰκοῦσι τόσαι πτωχοὶ καὶ δυστυχεῖς οἰκογένειαι, καὶ ἦτις ἦτο ἰδιοκτησία μου. Τὸ μέρος ἐν ᾧ κατοῦκουν ἦτο εὐρύχωρον καὶ καλῶς ἐκτισμένον, ἢ πρὸς τὸ βάθος ὅμως πτέρυξ ἦτις εἶχεν ἰδιαιτέραν εἴσοδον διὰ χωριστῆς θύρας, ἦτο ἀθλία κακῶς κατασκευασμένη καὶ καταρρέουσα εἰς διάφορα μέρη.

»Πῶς αἱ δύο αὐταὶ οἰκίαι, δὲν ἔγειναν μία μόνη, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Τὸ κτήμα τοῦτο μοι περιήλθε ἐκ κληρονομίας ὁμοῦ μὲ τὴν περιουσίαν ἐνὸς θείου μου, ὅστις φιλάργυρος ὢν μὲ ἠγάπησε, διότι εἶχεν ἀνακαλύψει ἐν ἐμοὶ κλίσιν τινα εἰς τὴν φιλαργυρίαν. Ἡμῶν ἀνηλεῆς πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς μου τοῦ βάρους, ὡς τοὺς ἀπεκάλουν. Ἄμα δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ, ἐρρίπτοντο ἐξω ἄνευ συγκατάθεσεως ὑπ' ἐνὸς θυρωροῦ ἐκτελεστοῦ τῶν σκληρῶν διαταγῶν μου. Ἐσπέραν τινα ὅτε ἐκαθήμην παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἐλογάριαζα μὲ εὐχαρίστησιν τὸ εἰσόδημα τῶν ἐνοικιαστικῶν μου, εἰσῆλθεν ὁ θυρωρὸς μου καὶ μοι εἶπεν ὅτι ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ἀριθ. 9 δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ καὶ ἤλθε νὰ ζητήσῃ τὰς διαταγὰς μου. Μὴ συγκατάθεσιν, εἶπον, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἀθλιοὶ ἄνθρωποι· διὰ τὸν οἰνοπώλην ἔχουν πάντοτε πολλὰ χρήματα! μόλις εἶχον ἀποτελειώσει τὰς λέξεις ταύτας, μία γυνὴ ῥακένδυτος, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μικρῶν τέκνων, εἰσῆλθεν, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἄλλων ἀθλίων πλασματιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἐφαινετο πάσχον καὶ μὲ συνεκίνησε πρὸς στιγμήν. Ἡ γυνὴ αὕτη (μοὶ φαίνεται, ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη) εἶχεν ἐν τῷ συνόλῳ τὸ ὕφος ἀξιοπρεπέως. Ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου. «ὦ! κύριε, μοι εἶπε, μὴ μὲ ἀποκρούετε· ὁ εὐζυγὸς μου ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον κρημνισθεὶς ἀπὸ τινος ὀροφῆς ὁ υἱὸς μου εἶναι ἀσθενὴς, καὶ ἐγὼ αὕτη ὑποφέρω . . . τὸ δύστηνον τέκνον μου εὐρίσκει εἰς τὸ ἐξηντλημένον στήθος μου μόνον τὰ δάκρυα τῆς μητρός του, ἵνα κορέσῃ τὴν δίψαν του! . . . Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὰς ἐπλασε, μὴ ἐκδιώκετε τὰ δυστυχῆ μου τέκνα!» Ἡ φωνὴ τῆς ἐφάνη σθεννυμένη, τὸ βλέμμα τῆς ἐλαμψεν ὡς ἡ ἀστράπη, ἔπειτα ἔπεσε λειπόθυμος εἰς τοὺς πόδας μου· παρ' ὀλίγον νὰ καμφῶ. Πλὴν ὁ θυρωρὸς μου δὲν μοι ἔδωκε καιρὸν, ἔρριψεν ἐξω τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα! . . . καὶ δὲν τὸν ἐμπόδισα διόλου . . . ἐγίνετο . . . ὁ ἄνεμος ἦτο παγερός . . . ἦσαν σχεδὸν

γυμνοὶ! . . . Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἡ εἰκὼν τῆς ταλαιπώρου ταύτης γυναικὸς μὲ κατεδιώκε. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὴν ἔβλεπον ἐμπρὸς μου, ἤκουσα τὰς κρούσας τῆς εἶδα αὐτὸ τὸ παιδίον μὲ τὸ κάτισχνον καὶ πυρετώδες πρόσωπον, καὶ αὐτὸ τὸ νεογνὸν τόσον ὠχρὸν, τόσον ἀδύνατον! . . . Φωνὴ δὲ ἐνδόμυχος μοὶ ἔκραξε: Φονεῦ! φονεῦ! ὅταν συλλογίζομαι αὐτὴν τὴν νύκτα τὴν σκληροτέραν τῆς ζωῆς μου, ἡ ψυχὴ μου συμπτάσσεται, τὰ μέλη μου τρέμουν. Μόλις οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐκλείσαν καὶ ἰδοὺ τρομερὰ ὄπτασία ἀνεπτύχθη ἐνώπιόν μου. Ἐφώναζα, ἐπροσκάλουν, ἔτυπτον τὸ μέτωπόν μου, ἔπειτα, ὡς ἐν παραφορᾷ, ἐμειδίον σατανικὸν μειδιάμα! . . . Τέλος ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις μου, ἀπέκαμον. Τότε ὠνειρεύθη, ὅτι ἤμην ἐτοιμοθάνατος, ὅτι ἔβλεπον πλησίον μου ἐν ἀποτρόπιον φάσμα μὲ ὄμμα ἐκ φλογός, κρατοῦν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸ πτώμα τῆς ταλαιπώρου μητρός τὴν ὁποίαν μοὶ παρουσίαζε καὶ μετ' αὐτὴν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ πτώματα τῶν τέκνων τῆς. Τότε τὸ φάσμα ἐπροχώρησε καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου φοβερὸν βᾶρος, καὶ ἠκούσθη φρικώδης φωνὴ λέγουσα «Ἀπόθανε! ἀπόθανε ἀθλίε! φονεῦ τῆς χήρας καὶ τοῦ ὄρφανου! θέλει ἐπανίδει τὰ θυμάτά σου ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τοῦ Θεοῦ, καὶ θέλει δώσει λόγον διὰ τὸ αἷμα τῶν! . . .» Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ αἷμα μου ἐπάγωσεν εἰς τὰς ἀρτηρίας, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω τί εἶδον, ἦτο μία προαπόλαυσις τοῦ Ἄδου· καὶ ὅθεν δῆποτε καὶ ἂν ἔστρεφον τὸ βλέμμα μου, ἔβλεπον τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς δακρυούσης γυναικὸς ἦτις μὲ ἠτένιζε διὰ τῶν ὑελοδῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΤῶΝ ΖΩΩΝ

Ὅπως τὰ κατοικίδια ζῶα παρέχουσιν ἡμῖν προϊόντα εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ περιποιηθῶμεθα αὐτὰ διαφοροτρόπως. Αἱ περὶ ταῦτα φροντίδες ἡμῶν δέον νὰ στρέφονται α. εἰς προμήθειαν τῆς ἀναγκαίας τροφῆς, β. εἰς παροχὴν καταλλήλου κατοικίας γ. εἰς τήρησιν αὐτῶν καθαρῶν, δ. εἰς μεταχειρίσιν αὐτῶν μετ' ἠπιότητος καὶ ἀπομάκρυνσιν ἀπ' αὐτῶν, ἐφόσον τοῦτο ἐστὶν ἡμῖν ἐφικτὸν, πασῶν τῶν ἀφορμῶν στενοχωρίας καὶ παθημάτων.

Τὰ προϊόντα πάντων τῶν ζῶων ἡμῶν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις ὧν εἰσὶ τὸ ἀντικείμενον. Καὶ ὡς μὲν πρὸς τὴν τροφήν τὸ πρᾶγμα τοσοῦτον ἐστὶν πρόδηλον ὥστε οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται ἀλλὰ συχνάκις παραμελῶνται ἕτεροι φροντίδες αἰτινῆς ἐπίσης εἰσὶν αὐτοῖς ἀναγκαῖαι. Ὅπως ἐπιτύχη τις παρὰ ζῶου πᾶν ὅ, τι τοῦτο δύναται νὰ παραγάγῃ πρέπει καλῶς νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτοῦ. Οἱ ἔχοντες γινώσκουσιν τινα τῶν ζῶων γινώσκουσι μέχρι τίνος εἰσὶ ταῦτα ἐπιδεκτικὰ προσκολληθείσας καὶ πόσον ἐστὶν εὐκολον ν' ἀναπτύξῃ τις τὴν νοητικότητα αὐτῶν ὅπερ σπουδαίως αὐξάνει τὴν ἀξίαν τῶν οὐδέποτε θὰ ἴδῃτε ζῶων καλῶς χειριζόμενον ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, νὰ ᾗ κακὸν, ἐπικινδύνον ἢ πείσιμον. Ἄ-

πεναντίας δὲ ἐκεῖνα ὧν γίνεται κακὴ μεταχειρίσιν γίνονται ἐξ ἀνάγκης καὶ εἶναι ἀξίον ἀπορίας πῶς δὲν ἐκδικιοῦνται συχνότερον.

Ὅπως δὲ τῷ ἀνθρώπῳ τροφὴ ὑγιεινὴ, πρέπει πρῶτον νὰ ἀναθρέψῃ τις διὰ τρόπον ὑγιεινοῦ τὰ προωρισμένα εἰς τὴν τροφήν ταῦτα ζῶα. Πᾶν ζῶον προωρισμένον διὰ τὸ σφαγεῖον ὅπερ διαρκούσης τῆς ζωῆς αὐτοῦ εἶχε ἀρμόδιαν κατοικίαν, καθαρὰν καὶ τὸ ὅποιον μεταχειρίζεται τις ἠπίως, θέλει παρέχει διὰ τὴν τροφήν τοῦ ἀνθρώπου κρέας ὑγιὲς καὶ ἐνούσιον, ἐγὼ πᾶν ζῶον διαιτώμενον ἐν σταύλῳ ὑγρῷ κακῶς ἀεριζομένῳ ἀνεπαρκῆ λαμβάνον τροφήν ἢ βεβλαμμένην, κατοικοῦν ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ, τέλος πᾶν ζῶον τὸ ὅποιον ὑφίσταται κακὸν χειρισμὸν, δὲν παρέχει εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ κρέας βεβλαμμένον, καὶ ἐπομένως λίαν ἐπικινδύνον εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν.

Η ΡΟΖΑ

Ἡ ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 14.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἡ Ῥόζα φύσει δειλὴ, ἀναπολεῖ τὰ ὄρη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ παρηγορεῖται.—Κοιμάται ἐν καλύβῃ τινί.—Συγκατοικεῖ μετὰ τοῦ ἀνθρακίως.—Βοηθεῖ τὴν σύζυγον καὶ θυγατέρα του εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

Οἱ εὐαίσθητοι ἀναγνώσται μοι, ἐπιθυμοῦσιν, ἀναμφιβόλως, νὰ μάθωσι τὰ συμβάντα τῆς Ῥόζας μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου φυγὴν αὐτῆς, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ πατὴρ τῆς ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ ὠμοῦ ἐχθροῦ του καὶ μετεφέρθη δέσμιος εἰς τὸ Φρούριον τῶν Αἰχμαλώτων.

Ἐπειδὴ λοιπὸν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ Φρουρίου ἀναχώρησιν τῆς Ῥόζας διήρκει ἔτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, αὕτη ἐφθασεν εὐκόλως εἰς τὸ δάσος καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν ἀκολουθοῦσα τὰς ὁδηγίας τοῦ πατρὸς τῆς ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς φερούσης εἰς τὸ ἀνθρακίως εἶον. Ἦτο μὲν φύσει δειλὴ, ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν ἢ ἐξαιρετὸς καὶ εὐσεβῆς μήτηρ τῆς ἐδίδαξεν αὐτὴν περὶ τῆς παντάχου παρουσίας τοῦ Θεοῦ, τῆς παντοδυναμίας καὶ προθυμίας Αὐτοῦ νὰ τὴν διαφυλάττῃ ἀπὸ παντὸς κακοῦ, διαβαίνουσα μόνη τὸ δάσος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς δὲν ἐφοβεῖτο πολὺ. Ὅτε δὲ ἐπῆρχοντο τοιοῦτοι στοχασμοὶ, αἴσως ἄγρια ζῶα περιφέρονται περὶ αὐτὴν ζητοῦντα τροφήν, δυνατόν δὲ νὰ κρούπτονται λησταὶ ἐντὸς τῶν πυκνῶν θάμνων, τὸ ἱερόν ῥητόν, «ὅταν μὲ καταλαμβάνῃ φόβος θέλω ἀναθέσει τὴν ἐλπίδα μου εἰς Κύριον τὸν Θεόν μου», καθυσύχραζεν αὐτὴν. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω πόσον τόπον εἶχε διανύσει ἡ Ῥόζα, ὅτε ἤρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ, ἀλλὰ τὰ ταχέως ὀχούμενα νέφη πολλάκις ἢ ἀλληλοδιαδόχως ἐκάλυπτον τὴν σελήνην. Προχωροῦσα δὲ ἀπάντησε τὰς τρεῖς ὁδοὺς περὶ τῶν ὁποίων εἶχεν εἰπεῖ πρὸς αὐτὴν ὁ πατὴρ τῆς τάδε, «ὅταν φθάσῃς εἰς τὴν θέσιν, ὅπου

τρεῖς ὁδοὶ διακλαδίζονται ἀπ' ἐκείνης, τὴν ὁποίαν διήλθες, κύτταξε προσεκτικῶς καὶ ὅπου ἴδῃς πυκνὴν στήλην καπνοῦ ἀνυψουμένην, πάρε τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν στήλην τοῦ καπνοῦ.

Ἀλλὰ τοῦ σκοτούς ἐπιτεινομένου, ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνη τις μετὰ τινος βεβαιότητος τὴν στήλην τοῦ καπνοῦ. Ἐκλαμαθάνουσα δὲ τὰ νέφη ἀντι αὐτῆς, ἔσπευδεν ὅτε μὲν κατὰ τὴν μίαν ὁδόν, ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἄλλην, ἕως οὗ παντελῶς ἐσκοτεινιάσε ψεκάδες βροχῆς ἤρχισαν πίπτουσαι! Περιπλανηθεῖσα ἡ Ῥόζα καὶ κατακεκμηκυῖα ἐκλαίει καὶ ἠσθάνετο τοσοῦτον τὴν δυστυχίαν τῆς, ὥστε διετέθη, ὡς αὐτὴ ὕστερον εἶπε, ἐξαπλωθεῖσα κατὰ γῆς ν' ἀποθάνῃ. Ἀνεμνήσθη ὅμως περικοπῆς τινος περιεχομένης ἐν τῷ πολυτίμῳ βιβλίῳ τῆς μητρός αὐτῆς, «ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ καθήκοντος, ἐλπίζε πάντοτε εἰς τὴν θεῖαν ὁδηγίαν.» Τότε λοιπὸν ἡ δύστηνος κόρη εἶπε καθ' ἑαυτήν, «αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς τοῦ καθήκοντός μου, θὰ ὁδηγηθῶ βεβαίως θεῶθεν.» Ἄρα δὲν πρέπει νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Θὰ ζητήσω διὰ τῆς ἀφῆς τὸ κοίλωμα δένδρου τινός, ὅπου θ' ἀναπαυθῶ ἕως οὗ φεύγῃ τοσοῦτον, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ προχωρήσω. Τοιαῦτα κοῖλα καὶ μεγάλα δένδρα διαβαίνουσα εἶδον πολλά.» Ἐνῶ ψηλαφῶσα ἐκινεῖτο βραδέως, ἠγγιζέ τι, τὸ ὅποιον ἐφάνη εἰς αὐτὴν, ὡς φράκτης συγκείμενος ἀπὸ λεπτὰ κλωνάρια περιεπλεγμένα ὁμοῦ. Προχωροῦσα δὲ κατ' ὀλίγον καὶ ψηλαφῶσα μετὰ προσοχῆς ἐνόησεν ὅτι τὸ ψηλαφώμενον εἶχε κυκλικὸν σχῆμα καὶ τέλος ἐφθασε πρὸς θύραν τινὰ ἡμιανεωγμένην. Ἄμα ἡ κόρη εἰσῆλθε, λάμψις ἀστραπῆς ἔδειξε πρὸς αὐτὴν ὅτι τοῦτο καλύβη ἦτο οὐδὲν ἄλλο περιέχουσα, εἰ μὴ φύλλα ξηρὰ, τὰ ὅποια πιθανῶς συνεσαυρεύθησαν ἐν αὐτῇ ὑπὸ τινος ὑλοτόμου, τοῦ ὁποίου ἡ κατοικία ἦτο τοσοῦτον μακρὰν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν νύκτα. Μόλις ἐκλείσει τὴν θύραν τῆς καλύβης ἡ Ῥόζα καὶ βαγδαυοτάτη βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ ἡ δὲ νεαρὰ περιπλανώμενη μας περιετυλίχθη μὲ τὸν μακρὸν τῆς καὶ ἐκοιμήθη βαθεῶς ἐπὶ τῆς ἐκ φύλλων στρωμνῆς.

Ἄμα αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφαίδρυναν τὴν γῆν, ἡ Ῥόζα ἐξῆλθε τῆς καλύβης εὐγνωμονοῦσα μὲν πρὸς τὸν πανάγαθον Θεὸν διὰ τὴν διαφύλαξιν αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα, κατεχομένη ὅμως ὑπὸ βαθυτάτης λύπης ἕνεκα τῶν συμβάντων αὐτῆς. Ἐμβλέψασα προθύμως πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις διέκρινε παρευθὺς τὴν στήλην τοῦ καπνοῦ. Διευθυνθεῖσα λοιπὸν πρὸς αὐτὴν ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἐφθασεν εἰς τὴν κάμινον τοῦ ἀνθρακίως, ὅπου εἰργάζετο ὁ Βύρζιος.

Παραλείπω νὰ περιγράψω τὴν ἐκπλήξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος, τὴν λυπηρὰν διήγησιν αὐτῆς καὶ τὴν προξενηθεῖσαν εἰς αὐτὸν βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Οὗτος εἶχε καρδίαν πολὺ εὐαίσθητον. Ὅθεν ἐνῶ ἐνησχολεῖτο νὰ πράξῃ ὅ, τι ἠδύνατο πρὸς περιποίησιν τῆς Ῥόζας, αὕτη ἔβλεπεν ὅτι δάκρυα κατέρρεον ἐπὶ τοῦ τραχέος προσώπου του. Ἐν τῇ μικρᾷ καλύβῃ, τὴν ὁποίαν κατασκεύασε πλησίον τῆς καμίνου, εἶχε φυλάξει τὸ περισσεύμα τοῦ δείπνου του. Παρακάλει λοιπὸν

την Ρόζαν να φάγη μέρος τούτου επιλέγων ότι μετ' ὀλίγον ἢ Ἀγνή θέλει φέρε το πρόγευμά του, ὅπερ θά ἦναι, καίτοι πρόστυχον, καταλληλοτέρα τροφή δι' αὐτήν. «Ὡ, καλέ μου φίλε,» εἶπεν ἡ Ρόζα «μὴ εἰς ἐμέ κάμνεις λόγον περὶ πρόστυχου ἄρτου ἢ ἄλλου τινος; διότι ταῦτα εἶναι ἴσως καλλίτερα τῶν προσφερομένων πρὸς τὸν ἀγαπήτον πατέρα μου, ὅστις ἐνδέχεται νὰ ἦναι ταύτην τὴν στιγμήν κεκλεισμένος εἰς ζοφεράν εἰρήκην, ἐνῶ ἐγὼ ἀπολαύω φωτὸς καὶ καθαροῦ ἀέρος.» Μὴ δυναμένη δὲ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ἐκλαίε μετὰ δυνατῶν λυγμῶν· ἀλλ' ἠσύχασεν ἐνθυμηθεῖσα τοὺς παρηγορητικούς λόγους τοῦ πατρὸς της, τοὺς ὁποίους ἤρ- χισε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ·

ἀνέφερε δὲ καὶ τὴν πα- ραγγελίαν τοῦ πατρὸς της πρὸς τὸν Βύρξιον, ν' ἀναγγεῖλῃ δηλαδὴ τὸ δυστύχημα τοῦ πατρὸς της πρὸς τὸν Δούκα με- τὰ τὸ πέρας τοῦ πολέ- μου.¹ Ἐνῶ δὲ συναμί- λουν ἤκουσαν τὴν εὐθυ- μον φωνὴν τῆς Ἀγνῆς λεγούσης, «πάτερ, ποῦ εἶσαι πάτερ; Ἴδού σοι ἔφερα καλὸν πρόγευμα, πρόσφατα ὠά, γάλα καὶ ἄρτον τῆς παρελθούσης ἐσπέρας καὶ νωπὸν βού- τυρον· ἀλλὰ θὰ μεθέξω καὶ ἐγὼ τῶν καλῶν τούτων φαγητῶν.» Ἀ- περίγραπτος ἦτο ἡ ἐκ- πληξίς τῆς Ἀγνῆς, ὅτε εἶδε τὴν ἀγαπητὴν αὐ- τῆς δεσποινίδα· μετὰ πολλῆς δὲ προθυμίας προσέδραμε πρὸς αὐτὴν ἵνα τὴν ὑπηρετήσῃ.

Ἀφοῦ δὲ ἐπρογεύθησαν μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἡ σύζυγος τοῦ Βυρ- ξίου τὴν ὑπεδέχθη φιλο- φρονέστατα ἐκφράζουσα ἐνταῦτῃ τὴν λύπην της, διότι δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ περιποιηθῇ αὐτήν, ὡς ἤρμοζεν εἰς τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς τάξιν. «Ἄ! καλή μου φίλη, ὑπέλαβεν ἡ Ρόζα, «εὐτυχῆς ἤθελον εἶσθαι ἔν τῇ εὐτελεστάτῃ καλύβῃ τρώγουσα μέλανα ἄρτον, ἂν μόνον ἠδύναμην νὰ μανθῶναι ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν κινδυ- νεύει.» ἠθέλε δὲ ἐκταθῆ ἡ διήγησις αὐτῆ ὑπὲρ τὸ δέον ἂν ἐπεχείρουν νὰ σᾶς εἶπω, φίλοι ἀναγνώσται, ὅσα ἐπραξεν ἡ ἐξαίρετος αὕτη οἰκογένεια ὑπὲρ τῆς Ρόζας. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδομάδος ἡ μήτηρ

μετὰ τῆς θυγατρὸς της Ἀγνῆς ἔκαμον πολλὰ ἐνδύ- ματα δι' αὐτήν· ἠμέλησαν τὰ οἰκιακὰ τῶν ἔργα περι- ποιούμεναι τὴν Ρόζαν, ἥτις ὑπὸ λύπης ὀλίγον προσεί- χεν εἰς τὰ πραττόμενα. Ὄθεν πολλὰς ὥρας διέτριβε κατὰ μόναν θρηνοῦσα ἐπὶ τῇ αἰχμαλωσίᾳ τοῦ πατρὸς της καὶ ἔπειτα δεομένη τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀνακτήσεως τῆς ἐλευθερίας του.

Ἄλλ' ἡ ἥρωίς μας εἶχε διδαχθῆ κάλλιστα ὑπὸ τῶν γονέων της νὰ μὴ ὑποχωρῇ εἰς θλιβερά αἰσθή- ματα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ τὴν καταστήσωσιν ἀχρηστον πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὄθεν ἐσπέραν τινά, ὄντος τοῦ Βυρ- ξίου ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ Ρόζα στραφεῖσα πρὸς τὴν σύζυγόν

του εἶπε μετὰ ταπει- νοφροσύνης, «καλή μου μήτηρ, (διότι οὕτω πρέ- πει νὰ σὲ ὀνομάζω ἐν ὄσῳ σὺ φέρεσαι, ὡς μή- τηρ μου) αἰσχύνομαι τὰ μέγιστα ἐπὶ τῇ φιλαυ- τία μου. Ἄν δὲ ἡ αἰεί- μνηστος μήτηρ μου εὐ- ρίσκετο εἰς περιστάσεις ὁμοίας με τὰς ἰδικάς μου, ἤθελε κατασταθῆ χρήσιμος καὶ εὐάρεστος πρὸς ταύτην τὴν ἀγα- θὴν οἰκογένειαν. Ὄθεν ἀπεράσιμα νὰ βοηθῶ σὲ καὶ τὴν Ἀγνήν εἰς πά- σας τὰς ἐργασίας σας. Οὕτω τὰ οἰκιακὰ ἔργα θὰ τελειώνωσι ταχύ- τερον, ὥστε νὰ μὴν καιρὸς καὶ διὰ τὰ ἐρ- γόχειρα. Ἐν τῷ μετα- ξὺ δὲ ἐγὼ καὶ ἡ Ἀγνή θὰ ἀναγινώσκωμεν με- γαλοφώνως ἐκ περιτρο- πῆς βιβλίον τι χρήσι- μον. Ἄλλ' ἡ ἀγαθὴ γυνὴ δὲν ἐδέχθη παν- τάπασι νὰ ἐκτελῇ ἡ νεαρὰ δεσποινίς ἔργα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ ρυπάνωσι τὰς ἀβρὰς αὐ-

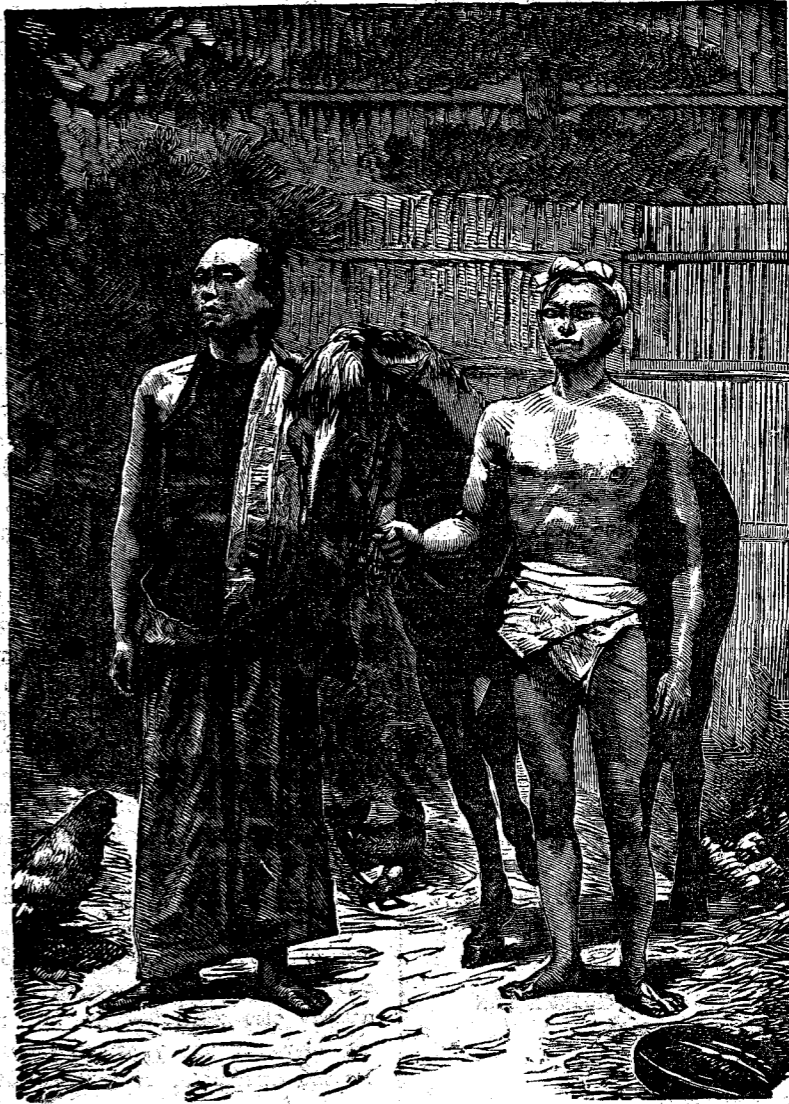
τῆς χεῖρας· ἐπιμενούσης ὁμοίως τῆς Ρόζας, ὁ Βύρξιος ἐνέ- δωκε φρονῶν ὅτι ἡ ἀδιάκοπος ἐνασχόλησις μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ θυγατρὸς του, ἤθελον ἀναγκαιῶς ἀποσπάσει ἀπ' αὐτὴν τοὺς περὶ τῆς φυλακίσεως τοῦ πατρὸς της διαλογισμούς της. Ἐκτὸς δὲ τῆς αἰτίας ταύτης εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ Βύρξιος ὅτι μέρος τῶν πόρων αὐτοῦ ἐξήρ- τητο ἀπὸ τὰ ἐργόχειρα τῆς οἰκογενείας του· διότι τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἀνθρώκων εἰσῶδημα δὲν ἐπῆρ- κει εἰς τὴν διατροφήν τεσσάρων ἀτόμων. Φρονίμως δὲ παρεκίνησε τὴν Ρόζαν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸν νὰ κλει- δώσῃ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ κελωτίῳ του τὰ κοσμήματα αὐ-

τῆς καὶ τὰ ὀλίγα χρῆματα, ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἐκ τοῦ Φρουρίου. «Προσφιλῆς μοι νεαρὰ δεσποινίς,» εἶπε, «δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ ἀναμνήσω ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀγαθὰ ἀβέβαια· ἐν λοιπὸν συμβῆ τι εἰς ἐμέ, διὰ τῶν πραγμάτων καὶ χρημάτων τού- των, τὰ ὁποῖα ἔφερες, θὰ δυνηθῆς νὰ διατηρηθῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἕως οὐ ἐπέλθωσιν εὐνοικώτεροι ἡμέραι.»

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης ἡ Ρόζα κατέστη λίαν προσφιλῆς πρὸς τὰ μέλη τῆς μικρᾶς ταύτης οἰκογε- νείας ἕνεκα τῆς καλλίστης ταύτης διαθέσεως, τῶν ὑ- ποχρεωτικῶν τρό- πων καὶ τὴν μεγάλ- λην ταπεινοφροσύ- νην αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ λύπη εἶχεν ἐκ- διώξει τὸ εὐθυμον τῆς νεότητος· ἐμει- διά μὲν ἐνίοτε διὰ τὰς ἀστείας παρα- τηρήσεις τῆς Ἀ- γνῆς οὕσης εὐθυμου χαρακτήρος, ἀλλ' οὐδέποτε ἐθεάθη γελῶσα. Μετὰ συγ- κινήσεως παρετή- ρει ἡ οἰκογένεια αὕτη ὅτι ἡ Ρόζα προσεπάθει νὰ κα- ταπνίξῃ πάντα γε- ναγμὸν καὶ ὅτι σπανίως ἔκαμνε λόγον περὶ τῆς φυλακίσεως τοῦ πατρὸς της ἐν τῷ Φρουρίῳ τοῦ Ἐμβῆ καὶ περὶ τῶν ὑπο- τιθεμένων παθημά- των αὐτοῦ, ἂν καὶ ἀδιαλείπτως ἐ- συλλογιζέτο περὶ τούτου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

δύναται τις νὰ θαυμάσῃ τὸ κολοσσαῖον ἄγαλμα τοῦ Βουόδα, καλούμενον Δαιβούτς. Τὸ μέγιστον τοῦτο κατασκευάσμα εἶναι μία τῶν μᾶλλον ἀξίων λόγων ἀ- ποδείξεων τῆς Ἰαπωνικῆς δεξιότητος. Τὸ εἶδωλον παρίσταται καθήμενον, με τὰς χεῖρας ἠνωμένας, τοὺς ὀφθαλμούς κεκλεισμένους καὶ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον κε- κλιμένην πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἐν στάσει σκέψεως. Ἔχει ὕ- ψος ἐξήκοντα πέντε ποδῶν ὑπεράνω τοῦ βάρθρου καὶ τῶν βαθμίδων ἐφ' ὧν στηρίζεται· ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσι

τεθειμένα δύο με- γαλοπρεπῆ ἀγγεῖα ἐξ ὀρειγάλκου θαυ- μασίας ἐργασίας, περιέχοντα ἕκασον ἀνὰ ἓν φυτὸν λω- τοῦ.

Ἡ κατοικία τοῦ ἱερέως τοῦ ὑπηρε- τοῦντος τὴν θεό- τητα ταύτην εἶναι πλησίον κατασκευ- ασμένη, ἐν τῷ ἐ- σωτερικῷ δὲ τοῦ εἰδώλου αὐτοῦ εὐ- ρηταὶ παρεκκλή- σιον μετὰ βωμοῦ φωτιζόμενα δι' ὀ- πῆς ἠνεωγμένης ἐπὶ τοῦ λαίμου αὐτοῦ. Τὸ μέγα ἐκεῖνο ἄ- γαλμα εἶναι καλῶς ἀνελογισμένον· ὅ- πως σχηματίσθαι τις ἰδέαν τοῦ μεγέθους του, πρέπει νὰ μά- θῃ ὅτι συνήθους ἀ- ναστήματος ἀνὴρ δύναται νὰ καθήσῃ ἀνέτως ἐν τῷ ἐσω- τερικῷ τῆς ρίνος του!

Ἐν τοῖς προα- στείοις τοῦ Καμα- κούρα καὶ εἰς τὴν ἄκρην μεγάλης λε- ωφόρου πεφυτευμέ- νης διὰ μεγαλο-

πρεπῶν δένδρων εὐρίσκει τις ἔτι τοὺς ναοὺς καὶ τὰ οἰκοδομήματα τὰ ἀφιερωμένα εἰς θεότητα καλουμένην Χατσιμάν. Ὁ κεντρικὸς ναὸς κεῖται ἐπὶ ψήφωτος ὑποστηριζομένου διὰ τοίχων ἀμέτρου πάχους. Ἀνέρ- χεται τις ἐκεῖ διὰ ἐξδομήκοντα λιθίνων βαθμίδων. Ἐν τῷ ναῷ εὐσηνται δύο μεγάλα εἶδωλα ξύλινα πε- ριετοιγισμένα διὰ κικυλίδων, ἐφ' ὧν οἱ προσκυνηταὶ θέτουσιν ὡς προσφορὰν τὰ ὑποδήματα καὶ σανδάλια αὐτῶν. Πέριξ εἰσὶ μικρὰ παρεκκλήσια καὶ πόλλαι κά-

ἘΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ:

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 14.)

Ἡ Κανασαῦα, τρεῖς λεύγας περίπου ἀπέχουσα τῆς Γοκοχάμας, κεῖται ἐν τινι θαλακτικῷ κόλπῳ, εὐκόλως δὲ δύναται τις νὰ φθάσῃ ἐκεῖ εἴτε διὰ ξηρᾶς, εἴτε διὰ θαλάσσης. Ἀπωτέρω κεῖται ἡ Καμακούρα, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας, ἐν μέσῳ λαμπροῦ δάσους καλάρων,

¹ Ἴδε κεφάλαιον Δ'.

τοιχία δια τὸς ἱερεῖς ἐν οἷς ἐκθέτουσιν ἅγια λείψανα. Ὁ ναὸς τοῦ Κατσιμάν, καίτοι δὲν ἀνήκει εἰς οὐδὲν ἰδιαιτέρον ἀρχιτεκτονικῆς εἶδος, σχηματίζει ὄγκον λίαν ἐπιβάλλοντα διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ στέγης, τὰ γλυπτά αὐτοῦ πλαίσια τὰς στεροπήκτους θύρας καὶ τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας. Πάντα ταῦτα περιστοιχούμενα ὑπὸ κέδρων καὶ πιτύων, σχηματίζουν εἰκόνα ἀξίαν θαυμασμοῦ. Οἱ Ἰάπωνες γινώσκουσι θαυμασίως τὰ ἐκλέγουσιν τὰς θέσεις ἐφ' ἣν κατασκευάζουσι τοὺς ναοὺς των. Τὸ ἐσωτερικὸν πάντων τῶν θρησκευτικῶν τούτων οἰκοδομημάτων εἶναι ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν ἀπλότητα αὐτοῦ καὶ τὴν ἔλλειψιν παντὸς κοσμῆματος. Αἱ ὕψαι, αἱ καλύπτουσαι τοὺς τοίχους καὶ τὰς ὀροφάς, εἰσι καθαραὶ καὶ καλῶς γεγλυμμέναι· αἱ ψάθαι, αἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τεθειμέναι, εἰσι λεπτόταται, ἀλλὰ πάντα εἰσὶν ἄνευ κοσμῆματος! μόνος ὁ βωμὸς εἶναι κεκοσμημένος καὶ πολὺ ὁμοιάζει πρὸς τοὺς βωμοὺς τῶν ἐκκλησιῶν τῶν καθολικῶν.

Δύναται τις εἰς δύο ὥρας νὰ ἐπανεέλθῃ ἐπιππος ἐκ Καμακούρας εἰς Ἰοκογάμαν. Οἱ μικροὶ ἰαπωνικοὶ ἵπποι, καλῶς περιποιημένοι, εἰσὶν ἰσχυροὶ καὶ ἀριστα ἐξήρημένοι. Ἐκαστὸς ἵππος ἔχει τὸν ὑπὲρ τὴν του ὅστις οὐδέποτε τὸν καταλείπει μόνον, κοιμώμενος παρ' αὐτῷ ἐν τῷ σταύλῳ, καὶ τρέχων ἢ βαίνων πάντοτε ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἦ μακρὸν τὸ διάστημα τῆς ὁδοπορίας. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι βέττος καλούμενοι, εἰσὶν ὡς οἱ ῥαγκῶ (οἱ κομισταὶ φορείων), οἱ λεμβοῦχοι, οἱ ἀλιεῖς καὶ οἱ ἄλλοι βιομηχανοὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, σχεδὸν ὀλόγυμοι. Συνήθως ζωγραφίζουσι διὰ βελόνης ἐπὶ τῆς σαρκὸς αὐτῶν διαφοροὺς παραστάσεις, ἀλλὰ μόνον οἱ πλούσιοι τοιαύτην πολυτέλειαν ἔχουσι, διότι πρέπει τις νὰ πληρώσῃ τοὐλάχιστον ἑκατὸν φράγκα καὶ ν' ἀφιερῶσιν πολὺν χρόνον μὴ λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν τοῦ πόνου ὃν ὑφίσταται πρὸς τοῦτο.

Ὅταν οἱ βέττος τρέχουσιν ἐνώπιον τῶν κυρίων των, φέρουσι συνήθως σανδάλια ἐξ ἄχρου ζακέτταν κυανόχρου καὶ μάκτρον βαμβακερὸν δι' οὗ περιδέουσι τὴν κεφαλὴν. Εἰσὶν ἰσχυροὶ, ῥωμαλέοι, μέσου ἀναστήματος, λίαν ἐγκρατεῖς, καὶ συνδεδεμένοι μεταξύ των διὰ τινος συνεταιρισμοῦ οὗ ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὸ ζῆφος.

ΜΕΣΑ ΔΙ' ὧΝ ΑΓΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΗ ΤΗΝ ΣΗΨΙΝ ΠΟΛΛΩΝ ΟΥΣΙΩΝ.

(ἔκτ. Α. Κωνσταντινίδου).

δ) ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ. — Οἱ ἀρχαῖοι συνείθιζον νὰ διατηρῶσι τὸν σίτον ἐντὸς λάκκων ἢ μεθόδους αὐτῆς τῆς διατηρήσεως τοῦ σίτου, ἀρκούντως τελειοποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὑποστηρίζεται καὶ τῶρα ὑπὸ τῶν νεωτέρων, κυρίως ὑπὸ τοῦ κόμητος Λαστετρή. Οἱ λάκκοι, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐμβάλλεται ὁ σίτος ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Οὐγκάρια, ἔχουσι βάθος 26 μέτρων, ἐξορύττονται δὲ οἱ λάκκοι εἰς ἔδαφος ἐκλελεγμένον καὶ κατάλληλον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ δὲ

σίτος διατηρεῖται ἐντὸς αὐτῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν καλλίστῃ καταστάσει.

Διάφοροι δὲ μέθοδοι κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους προστάθησαν διὰ τὴν καλὴν διατήρησιν τοῦ σίτου ἐκ τούτων δὲ βέλομεν ἀναφέρει πρὸ πάντων τὰς κεκλεισμένας σιταποθήκας τοῦ κόμητος Δεζιάν καὶ τοῦ Δουβρουίλ, τοῦ Ρουέν, τὴν κινητὴν σιταποθήκην τοῦ Βαλλερύ, τοὺς ὑπογείους σιτοβολῶνας τοῦ Ἀρκέτου καὶ τοῦ Δογέρου κτλ. Εἰς πάντα δὲ τὰ εἶδη τῶν σιταποθηκῶν τούτων τῶν κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον θαυμαστικῶν ἐλήφθη πρόνοια νὰ ἐπικρατῶσιν αἱ ἐπόμεναι τρεῖς συνθήκαι· α) παντελής ἀπουσία τοῦ φωτός· β) παντελής ἀπουσία τῆς ὑγρασίας καὶ γ) χαμηλὴ καὶ ἀμετάβλητος θερμοκρασία, ἥτις ἐμποδίζει τὴν ζύμωσιν τοῦ σίτου, ὡς καὶ τὴν παραγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν διαφορῶν ἐντόμων, τὰ ὁποῖα καταστρέφουσι τὸν ἐν ταῖς σιταποθήκαις σίτον ἐκ τῶν ἐντόμων τούτων γνωστὴ εἰς πάντα εἶναι ἡ λεγομένη σιταρόψιρα.

Ὁ Γαρρὸ καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Δογέρου παρετήρησαν ὅτι ὁ θειοῦχος ἀνθραξ καὶ τὸ χλωροφόρμιον καταστρέφουσι τὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα φθείρουσι τὸν σίτον τῶν σιταποθηκῶν. Δύο δὲ γραμμάρια ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου εἰς ἕκαστον ἑκατοντάλιτρον σίτου ἀρκούσι πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐντόμων καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὁ σίτος ἐκ τούτου καμμίαν ἀλλοίωσιν.

Ὁ δὲ Λέων Δουβουρ ἐδείξεν ἐν ἔτει 1844 μέσον ἀπλούστερον τοῦ προηγουμένου, δι' οὗ δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν ἐπὶ πολὺ τὸν σίτον ἀναλλοιώτων. Τὸ μέσον τοῦτο συνίσταται εἰς τὸ νὰ πληρῶνται σίτου μεγάλα ξύλινα κιβώτια, τῶν ὁποίων τὸ ἐπίπωμα στηρίζεται διὰ μεγάλου λίθου· τὰ κιβώτια ταῦτα τίθενται κατὰ σειρὰν κατὰ ἕνα πρὸς τὸν τοίχον, ὅστις εὐρίσκειται εἰς βάθος τοῦ ὑπερώου τῆς οἰκίας· τὰ δὲ παράθυρα τοῦ ὑπερώου τούτου πρέπει νὰ ἦναι κεκλεισμένα πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὑπερβολικοῦ φωτός, τῆς θερμότητος καὶ τῆς ὑγρασίας. Ὁ σίτος τοιοιτοτρόπως τοποθετηθεὶς δὲν προσβάλλεται παντάπασιν ὑπὸ τῶν ἐντόμων καὶ ὑπὸ τῆς κόνεως, δὲν λαμβάνει καμμίαν κακὴν ὁσμὴν οὔτε ἀλλοίωσιν, ἥτις δύναται νὰ καταστῆσιν αὐτὸν ἀκατάλληλον πρὸς ἀρτοποιίαν, πρὸς βλάστησιν ἢ πρὸς πώλησιν. Ἡ μόνον δὲ δυσκολία, τὴν ὁποῖαν παρουσιάζει ἡ μέθοδος αὕτη τῆς διατηρήσεως τοῦ σίτου, εἶναι ἡ χρηματικὴ δαπάνη πρὸς τὴν ἀγορὰν τῶν κιβωτίων, ἂν καὶ τὰ ἀπαξ ἀγορασθέντα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ἐπ' ἀόριστον. Ὁ δὲ Περσὸς ἀπέδειξεν, ἐν ἔτει 1857, ὅτι εἰς τὸν σίτον, ὃν ὑποθέτουσι ξηρὸν, ὑπάρχει ὕδωρ 8 1/2—18 1/2 τοῖς ἑκατῶν, ὥστε, ὅταν πάντες οἱ κόκκοι τοῦ σίτου συναθροισθῶσιν εἰς ἓν μέρος, ἀναπτύσσουσι μετ' ὀλίγον μικρὰν τινα ἐξιδρωσιν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ σίτος ἀλλοιοῦται καὶ μάλιστα εἰς τὰ ὑγρὰ κλίματα. Τοῦτο δὲ θεραπεύεται, ἂν ἀναμιζώμεν μετὰ τοῦ σίτου ὀλίγην ἄσβεστον τετριμμένην εἰς μικροὺς κόκκους. Ὁ δὲ ἐπιτήδειος οὗτος πειραματουργὸς ἀπέδειξεν ὅτι 60 λίτραι ἀσβέστου τιτάνου ἀρκούσιν εἰς 3,000 λίτρας σίτου.

Ἐνεκα δὲ τῆς ἀπλότητος καὶ τοῦ ἀποτελέσματος,

τὸ ὁποῖον παρέχει, λέγει ὁ Περσὸς, ἡ μέθοδος αὕτη πλησιάζει πολὺ πρὸς ἐκείνην τῶν Ῥωμαίων ἢ Ἀράβων καὶ τῶ ὄντι οἱ λαοὶ οὗτοι, διὰ νὰ προλάβωσι τὴν ἐξιδρωσιν τοῦ σίτου, ἐκθέτουσιν αὐτὸν πρότερον εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἔπειτα ἐναποθέτουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς σιτοβολῶνας· εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ἡμεῖς φθάνομεν ἀποτέλεσμα διὰ τῆς παρενθέσεως τῆς ἐσβεσμένης τιτάνου ἐντὸς τῶν κόκκων τοῦ σίτου. Ἡ νέα αὕτη μέθοδος τῆς διατηρήσεως τοῦ σίτου πλεονεκτηεῖ τῆς ἀρχαίας κατὰ τοῦτο, ὅτι οἱ σιτοβολῶνες κείνται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν μετακόμησις τοῦ σίτου εἶναι εὐκολωτέρα, ἢ δὲ ζύμωσις τοῦ σίτου ἕνεκα τῆς ξηρασίας οὐδέποτε λαμβάνει χώραν, καὶ ἐπομένως οὐδὲ φθειρίσις τοῦ σίτου δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ.

ε.) Ὁ δὲ οἶνος, τὸ γλεῦκος (ὁ μούστος), ὁ χυμὸς τῶν μήλων, τῶν ἀχλάδων, τῶν κυδωνίων κτλ. διατηροῦνται διὰ τῆς μεθόδου τῆς θειώσεως. Αὕτη δὲ συνίσταται εἰς τοῦτο· πρῶτον εἰσάγωμεν τὸ πρὸς θείωσιν ὑγρὸν ἐντὸς βαρελίου, οὗτινος τὰ 3/4 πρέπει νὰ μένωσι κενὰ, διὰ δὲ τοῦ πώματος διαπερῶμεν σύρμα μετάλλινον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου εὐρίσκειται θρυαλλίς θειωμένη, τὴν ὁποῖαν πρότερον ἀνάπτομεν, ἔπειτα κινούμεν τὸ βαρέλιον ἐπὶ μίαν ἕως δύο ὥρας κατὰ συνέχειαν καὶ μετὰ ταῦτα ἐξάγωμεν διὰ φουσητῆρος τὸν μεμολυσμένον ἀέρα εἰσάγοντες εἰς αὐτὸ καθαρόν μετὰ τοῦτο καίομεν πάλιν δύο ἢ τρεῖς θρυαλλίδας θείου, κινούντες, ὡς ἀνωτέρω, τὸ βαρέλιον καὶ ἐξάγοντες τὸν μεμολυσμένον ἀέρα τὴν πρᾶξιν ταύτην ἐπαναλαμβάνομεν κατὰ τὴν περίστασιν δις ἢ τρις, μέχρις οὗ τὸ ὑγρὸν θειωθῇ ὅσον πρέπει.

ΠΑΙΔΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. Η.—ΑΚΟΗ.

Τί ἐστὶν ἦχος. Ἐάν θεωρήσῃτε μέγαν κώδωνα κρούμενον δύνασθε νὰ ἴδῃτε τρόμον ἢ δονισμόν ἐν αὐτῷ. Ἐάν θέσῃτε τὴν χεῖρα σας ἐπ' αὐτοῦ, θὰ αἰσθανθῆτε τὸν τρόμον. Τοῦτο ποιεῖ τὸν ἦχον ὃν ἀκούομεν. Τοῦτο βλέπετε ἐν ταῖς χορδαῖς κλειδοκυμβάλου ὅπου κρούονται, καὶ ἐν ταῖς χορδαῖς βιολίου ὅταν τὸ τόξον διέρχῃται ἐπ' αὐτῶν. Ὁ ἀνεμὸς ποιεῖ τὴν μουσικὴν ἐπὶ τῆς αἰολικῆς λύρας ἐν τῷ παραθύρῳ διὰ τῆς σαλεύσεως τῶν χορδῶν αὐτῆς. Ὅταν δὲ λαλῆτε ἢ ἀδετε, ὁ ἦχος γίνεται ὡς προεῖπομεν, διὰ τῆς δονήσεως δύο ἰσοπέδων χορδῶν ἐν τῷ λάρυγγι ὑμῶν.

Ἄλλ' ὅταν κώδων κρούεται πῶς ὁ ἦχος φθάνει εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν; Ἡ δόνησις τοῦ κώδωνος ποιεῖ δόνησιν ἐν τῷ ἀέρι καὶ ἡ δόνησις αὕτη ἐξακολουθεῖ διὰ τοῦ ἀέρος μέχρι τῶν ὠτων ἡμῶν.

Ἡ δόνησις δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἄλλων πραγμάτων πλὴν διὰ τοῦ ἀέρος· γίνεται διὰ τινος στερεοῦ κάλλιον ἢ διὰ τοῦ ἀέρος. Θέσατε τὸ οὖς ὑμῶν εἰς τὸ

ἄκρον μακροῦ ξύλου, καὶ ἂς ξέσῃ τις διὰ βελόνης τὸ ἕτερον ἄκρον τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἀκούετε καθαρώτατα. Ὁ διὰ τῆς βελόνης προξενούμενος δονισμὸς διατρέχει ὀλόκληρον τὸ μήκος τοῦ ξύλου ἕως εἰς τὸ οὖς ὑμῶν· ἀλλ' ἐάν ἀποσπάσῃτε τὸ οὖς ὑμῶν ἀπὸ τοῦ ξύλου δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἀκούσῃτε, διότι ὁ δονισμὸς ἢ ἦχος δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς τοσοῦτον μακρὰν διὰ τοῦ ἀέρος.

Ὅσο πλησιέστερον εἰσθε πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ὁ ἦχος γίνεται ἐπὶ τοσοῦτω ὅσοις εἶναι ἰσχυρότερος, ὅσον δὲ ἀπωτέρω βαίνει ὁ ἦχος, τόσον ἐστὶν ἀσθενέστερος. Λέγεται ὅτι ἐκλείπει ἐφόσον προχωρεῖ, ἦτοι ἐφόσον ὁ δονισμὸς καθίσταται ἐλάσσων, ἕωσὸ μετ' ὀλίγον, ὅλος ἀπόλλυται. Τοῦτο ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἐξῆς· ἐάν ρίψῃτε λίθον ἐν τῷ ὕδατι, γίνονται μικρὰ κύματα κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις· ταῦτα γίνονται μικρότερα καθόσον ἀφίστανται τοῦ μέρους ἐνθα ὁ λίθος ἐρρίφθη, ταῦτο συμβαίνει μετὰ τὰ κύματα ἢ τοὺς δονισμοὺς τοῦ ἤχου ἐν τῷ ἀέρι.

Τί ἐστὶν ἀντίηχσις; Ὅταν ἦχος ὃν ποιεῖτε ἐπανέρχεται πάλιν πρὸς ὑμᾶς. Γίνεται δὲ οὕτω πως. Ὁ δονισμὸς πλῆττει ἐπὶ τινος βράχου ἢ οἰκίας, ἢ ἄλλου τινος, εἴτα δὲ ἐπανερχεται πρὸς ὑμᾶς, ἀκριβῶς ὅπως κύμα πλῆττον ἐπὶ βράχου ἐπαναστρέφει.

Διὰ τὴν ὅταν λαλῆ τις ἐντὸς οἰκίας δύναται ν' ἀκούσῃ εὐκολώτερον ἢ ὅταν λαλῆ εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα; Διότι οἱ δονισμοὶ κλείονται ἐν ταῖς τοίχοις. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δύνασθε ν' ἀκούσῃτε ψίθυρον εἰς ἀπόστασιν διὰ τινος σωλήνος ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ οἰκοδομηματος εἰς τὸ ἕτερον. Οἱ δονισμοὶ εἰσι κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ σωλήνος. Δὲν τρέχουσιν τὸν κίνδυνον νὰ ἐκταθῶσιν εἰς πάσας τὰς διευθύνσεις καὶ διέρχονται κατ' εὐθείαν διὰ τοῦ σωλήνος.

Εἴπομεν πῶς ὁ ἦχος γίνεται, καὶ πῶς διέρχεται διὰ τοῦ ἀέρος καὶ δι' ἄλλων πραγμάτων, ἀλλὰ πῶς ἀκούομεν τὸν ἦχον ὅταν ἔλθῃ εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν; Πῶς ὁ νοῦς γινώσκει τι περὶ τοῦ δονισμοῦ τοῦ ἀέρος; Ὁ δονισμὸς οὗτος δὲν ἔρχεται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐνθα ὁ νοῦς ἐστὶ μόνον προβαίνει ὀλίγον ἐντὸς τοῦ ὠτός, καὶ ἐκεῖ σταματᾷ. Ἔρχεται πρὸς τὸ τύμπανον τοῦ ὠτός, καὶ δὲν δύναται νὰ προβῇ παραιτέρω. Πῶς τότε δύναται ὁ νοῦς μάθῃ τι περὶ τούτου;

Ἴδου πῶς ὁ δονισμὸς τοῦ ἀέρος εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ ὠτός εἰς μεμβράνην προσηρητημένην εἰς τεμάχιον ὅσπου, καλουμένου τυμπάνου καὶ τὸ σαλεύει, τοῦτο δὲ σαλεύει ἄλυσιν μικρῶν ὀστέων ἀποτελούντων τὸ ἕτερον μέρος τοῦ τυμπάνου τούτου. Τὸ τελευταῖον τῶν ὀστέων τούτων εἶναι προσηρμοσμένον εἰς ἕτερον μικρὸν τύμπανον καὶ ἐπομένως καὶ τοῦτο σαλεύεται. Τὸ τύμπανον καλύπτει ἀνοίγμα σχηματιζόμενον παρὰ τινων περιστροφικῶν διόδων ἐξ ὅσπου. Αἱ δίοδοι αὗται καλύπτονται ὑπὸ ὑδατώδους βευστοῦ. Ὁ δονισμὸς τοῦ δευτέρου μικροῦ τυμπάνου σαλεύει τὸ βευστὸν τοῦτο. Τὸ νεῦρον τῆς ἀκοῆς αἰσθάνεται τὴν διασάλευσιν τοῦ βευστοῦ, καὶ εἰδοποιεῖ τὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ νοῦν.

Ἐνταῦθα εἰσι τὰ τέσσαρα μικρὰ ὀστά τὰ ὁποῖα σχη-

ματιζουσι την αλυσιν εντός του ώτός.

Έχουσι περιέρχον το σχήμα. Το υπό σημείον α καλείται σφύρα, το δὲ υπό β ὁ ἄκμιον. Το μικρὸν ὄστον με σημείον γ εἶναι τὸ μικρότερον ὄστον ἐν τῷ σώματι.

Τὸ υπό σημείον δ ἐστὶ τὸ ὄστον τὸ προσκεκολλημένον εἰς τὸ δεύτερον τύμ-

πανον, ἐκεῖνο ὅπερ καλύπτει τὰς περιστροφικὰς διαβάσεις. Ὁ εἰς τὸ πρῶτον τύμπανον ἐρχόμενος δονισμὸς διαβιβάζεται διὰ τῆς ἀλύσεως ταύτης τῶν ὀστέων εἰς τὸ δεύτερον τύμπανον.

Ἰδέτε νῦν πόσο διάφοροι δονισμοὶ εἰσὶν δι' ἕκαστον ἤχον ὃν ἀκούομεν. Πρῶτον ὁ κώδιον, ἢ β, τὶ δῆποτε ποιεῖ τὸν ἤχον, τινάσσεται, εἴτα γίνεται δονισμὸς ἐν τῷ ἀέρι· οὗτος δονίζει τὸ ἐντὸς τοῦ ὠτός τύμπανον· εἴτα ἡ ἀλυσὶς τῶν ὀστέων σαλεύεται. Τὸ ἀπώτερον τούτων τινάσσει ἕτερον τύμπανον καὶ τοῦτο σείει τὸ ῥευστὸν τὸ ἐντὸς τῶν ὀστεοδῶν διόδων. Ταῦτα συμβαίνουσι πάντοτε ὁσάκις ἀκούετε ἤχον· καὶ ὅταν ἀκούετε ἓνα ἤχον μετὰ τὸν ἄλλον ἐρχόμενον λίαν ταχέως, πόσον ταχέως οἱ δονισμοὶ διώκουσιν ἀλλήλους, καθόσον προβαίνουσιν ἐντὸς τοῦ ὠτός! Ἄλλ' οὐδόλως ἀναμίγνυται δὲν προλαμβάνει ὁ εἰς τὸν ἕτερον· ἕκαστος δονισμὸς βραίνει ἀφ' αὐτοῦ, οὕτω δὲ ἕκαστος ἤχος ἀκούεται διακεκριμένος ἐκ τῶν ἄλλων ἐκτός ἐάν οἱ δονισμοὶ ἐρχονται ταχύτατα ὅτε ποιοῦσι ἤχον συνεχῆ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΗΣ ΕΝΕΣΤΩΣΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ὑπῆρξαν οἱ δαπανηρότεροι καὶ αἱματηρότεροι τῶν ἔσων προηγήθησαν ἀπὸ τῶν ἐνδόξων ἡμερῶν τῆς Ρώμης καὶ Ἑλλάδος. Κατὰ τὰς δέκα μεγάλας αἱματηρὰς περιόδους ἦτοι τὴν Ναπολεόντειον, τὴν Ἑλληνικὴν, Κριμαϊκὴν, Ἰταλικὴν, Δανικὴν, Αὐστριακὴν (1866), Βρασιλιανὴν, Ἀμερικανικὴν, Ἀδυσσιναϊκὴν καὶ Γαλλο-Γερμανικὴν—παρалаίποντες μικροτέρας καταστροφὰς—οἱ ἀριθμοὶ εἰσὶν οὕτω πως: διαπανθθέντα 194,838,000,000 φράγκα, ἄνθρωποι καταστραφέντες 11 708,600· ταῦτα ἀπὸ τοῦ 1800 μέχρι τοῦ 1871. Μένει ἀνοικτὸς ὁ λογαριασμὸς τοῦ διεξαγομένου νῦν πολέμου ὅστις δὲν θὰ ὑστερήσῃ τῶν λοιπῶν κατὰ τὰς δαπάνας καὶ τὴν καταστροφὴν. Ἐὰν μικροφιλοτιμίαι τινες καὶ φιλόδοξα σχέδια εὐαρίθμων προσώπων ἐν παντὶ κρέττει εἰλείπον, δὲν θὰ εἴλομεν τοιοῦτους λογαριασμοὺς ἀνοικτοὺς πρὸς κατάθλιψιν τῆς ἀνθρωπότητος. Νομίζομεν δὲ ἔτι ἐὰν ἕκαστον κράτος ἀποδύομενον εἰς πόλεμον, ἔδαπάνῃ τὰ χρήματα τὰ ὅποια διαθέτει πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν εἰς βελτίωσιν τῶν ἠθικῶν καὶ ὀλικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν θὰ κατάρθου πλείοτερα τῶν ἔσων διὰ τῆς διεξαγωγῆς πολέμου.

ΤΟ ΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΔΙΑΝΥΟΜΕΝΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑ. Ταχυγράφος δύναται νὰ γράψῃ τριάκοντα λέξεις ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ. Τὸ διὰ τῆς γραφίδος τοῦ διανούμενον διάστημα πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου ἔχει ἕκτασιν δεκαεξὶ καὶ ἡμισίους ποδῶν. Ἐν πέντε ὥραις καὶ τρίτον ἢ γραφὴ τοῦ διατρεχέει ἐν μίλιον. Κατὰ μέσον ἔρον ποιούμεν δεκαεξὶ καμπύλας ἢ στροφὰς τῆς γραφίδος γράφοντες ἐκάστην λέξιν. Γράφοντες τριάκοντα λέξεις κατὰ λεπτόν, τότε ποιούμεν 480 ἀνὰ ἕκαστον λεπτόν· ἐν μιᾷ ὥρᾳ 28,000· ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκ πέντε μόνον ὥρῶν 144,000· ἐν ἐνὶ δ' ἔτει ἐκ 300 ἡμερῶν 43,200,000. Ἐκαστος γραφεὺς ὑπελογισθῆναι διανύει 300 μίλια ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΕΝ ΜΕΓ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΑ. Ὁλόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν γαιοκτητῶν ἐν τῇ Ἡν. βασιλείᾳ τῆς Ἀγγλίας ἀνέρχεται εἰς 209,000. Ἐκ τούτων 823 ἰδιόκτηται κατέχουσι μετὰ-ἕξ τῶν τὸν ἐν πέμπτον ὀλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως τῶν τριῶν χωρῶν Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀκαλλιεργητῶν γαιῶν καὶ δασῶν τὰ ὅποια κατέχουσι 5,000 πρόσωπα κατέχουσι δὴ τριτὰ ὀλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως, κατὰ μέσον ἔρον 10,000 ἄκρα, ἦτοι 30,000 στρέμματα ἕκαστος· καὶ 10,000 πρόσωπα κατέχουσι περὶ τὰ τρία τέταρτα, κατὰ μέσον ἔρον 5,000 ἄκρα ἦτοι 15,000 στρέμματα. Δαιρῶν τὶς τοὺς γαιοκτῆμονας εἰς τέσσαρας κλάσεις, εὐρίσκει 5000 μεγάλους γαιοκτῆτας, ἔχοντας κατὰ μέσον ἔρον 10,000 ἄκρα ἢ 30,000 στρέμματα ἕκαστος. 12,000 μέσης τάξεως γαιοκτῆτας κατέχοντας ἀπὸ 500 ἢ 1500 στρέμ. εἰς 2000 ἄκρα ἢ 6000 στρέμ. ἕκαστος. 52,000 πρόσωπα κατέχοντα ἀπὸ 50 ἕως 500 ἄκρα ἦτοι ἀπὸ 150 ἕως 1500 στρέμματα.

Ἐν Γαλλίᾳ, ἕκτασις περὶ τὸ ἡμισίον ἔτι μείζον τῆς τοῦ ἡνωμένου βασιλείου τῆς Ἀγγλίας κατέχεται ὑπὸ 5,500,000 ἰδιοκτητῶν γεωργικῶν κτημάτων ἐξ ὧν 5,000,000 γεωργῶν κατέχουσι τὸ ἐν τρίτον ὀλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως. Ἡ φιλοπονία καὶ οἰκονομία τῶν χωρικῶν τούτων εἰσι θαυμασταὶ καὶ ἐκτείνουσι τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν κοινωσίαν τῆς Γαλλίας. Ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις τῆς ἀποταμιευτικῆς αὐτῶν ἰκανότητος, εὐρήται ἐν τούτῳ ὅτι ἐκ χωρικῶν ἦσαν ἡ κυρίως ὑπογραφεῖς τῶν μεγάλων δανείων τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ὅτι δὲ ἐνεστώτως τὸ γαλλικὸν δάνειον, συμποσούμενον εἰς 25,000,000,000 φράγ. κατέχεται ὑπὸ 4,000,000 προσώπων, ἐνῶ τὰ βρετανικὰ χρεώγραφα, ἀνερχόμενα εἰς 17,500,000,000 φράγκα κατέχονται ὑπὸ οὐχὶ πλείονων τῶν 250,000 προσώπων.

Ἐν Νορμανδίᾳ ὑπάρχει μέγιστος ἀριθμὸς χωρικῶν ἰδιοκτητῶν. Ὁ πληθυσμὸς ἐκεῖ ἀξάνει βραδέως κατ' ἀναλογίαν τοῦ πλοῦτου. Ἐνῶ ὁ πλοῦτος αὐτῆς τετραπλοῦς ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ἔτους 1789, ὁ πληθυσμὸς τῆς ἡῤῥῆσε κατὰ τὸ ἐν τρίτον μόνον. Ἐν πολλοῖς δὲ ἀγροτικοῖς δήμοις οὐδὲ εἰς ἄπορος ὑπάρχει.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ εὐρίσκονται τὰ ἐξῆς Περιοδικά: Ὁ Α'. Τόμος τῆς Ἀθηναϊδος φρ. 2.

• LECTURES ILLUSTRÉES POUR LES ENFANTS • ἐκδιδόμενον ἐν Λωζάνῃ τῆς Ἑλβετίας· εἰς φολιάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμούμενον διὰ 4 ἢ 5 ὤρωσιότατων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς· ἐπίστας προπληρωτέας φρ. 2,50

• L'AMI DE LA MAISON • μνησιατὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις· εἰς μέγα φῶλλον κοσμούμενον διὰ τριῶν εἰκόνων τῶν ἢ μιᾶ καλύπτει ὀλοκλήρον τὴν πρώτην σελίδα. Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 3,00.

• CHILDREN'S FRIEND.—CHILDREN'S PRIZE καὶ CHILD'S COMPANION. Ἀγγλικὰ περιοδικὰ ἐκδιδόμενα ἐν Λονδίῳ εἰς φολιάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμούμενα δι' ὤρωσιότατων εἰκόνων. Τιμὴ ἐπίστας συνδρομῆς ἐκάστου δραχμὰς 2,50.

• INFANT'S MAGAZINE • μνησιατὸν περιοδικὸν ἐκ σελίδων 16 κοσμούμενον διὰ 14 εἰκόνων. Πρὸς χρῆσιν μικρῶν παιδιῶν. Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 2,50.

Αἱ ἐν Βουλγαρίᾳ φρικαλεότητες ὑπὸ Γλάστωνος· λεπτά· 50. ΣΗΜ. Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ βιβλία Ἀγγλικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομητὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ Βιβλιοδοτεῖον Κ. Α. Γεράρδου, ὁδὸς Γιοργαντζιλᾶρ ἀρ.θ. 100.